

Arrest

nr. 184 016 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Arabische origine te zijn. U bent afkomstig van Bagdad, Centraal-Irak, waar u vanaf uw geboorte woonde in de wijk Al-Adhamiya. Op uw vijfde verhuisde u naar de wijk Al-Ghazaliya, maar na een jaar keerde u terug naar Al-Adhamiya. Uw vader was officier in het leger ten tijde van Saddam Hoessein en werd in 1994 geëxecuteerd. Na de dood van uw vader verhuisde u naar het huis van uw grootouders langs moederskant, ook in de wijk Adhamiya, waar u verbleef tot enkele dagen voor uw vertrek uit Irak.

Nadat u op 25 juli 2015 bedreigd werd, ging u eerst naar het huis van uw grootvader langs vaderszijde en nadien vertrok u naar uw vriend R. (...) in de Palestijnstraat in Al-Mohandesin, waar u verbleef tot uw vertrek uit het land. U bent verloofd met D. M. K. A. (...), zij verblijft momenteel in de VS. Vanaf

2007, tijdens uw studies, begon u als auteur te werken op het ministerie van mensenrechten. Nadat u in 2009 uw ingenieursdiploma behaald had, begon u als ingenieur te werken op het ministerie van mensenrechten. Omdat u uzelf en uw familie wou beschermen tegen arrestaties, huiszoekingen en vernederingen, bent u in 2011, na het betalen van smeergeld, bij het leger gegaan. U werkte in de Groene Zone bij de directie van ingenieurs en technische zaken van de antiterreureenheid, waar u begon als soldaat en nadien opgeklommen bent tot de rang van korporaal. U werkte als technicus en was o.a. bevoegd voor het onderhoud van generatoren, verlichting, etc. Uw laatste werkdag bij het leger was op 25 juli 2015.

Op 20 juli 2015 had u op uw werk een bevel gekregen van 'amid' M. A. (...), het hoofd van uw eenheid, om naar Al-Anbar te vertrekken om daar tegen IS te gaan strijden. U weigerde dit bevel op te volgen omdat u wist dat het leger in Anbar samenwerkt met de milities, vnl. 'Asaib Ahl al-Haqq', en ze eigenlijk enkel daar zijn om de soennieten uit te schakelen. Volgens u zou de 'amid' u dit bevel gegeven hebben omdat u soenniet bent, u gestudeerd had en zichzelf tot de militia Asaib Ahl al-Haqq behoorde. Als reactie zei u tegen hem dat u het bevel niet kon aanvaarden omdat u technicus was en u nooit opgeleid of voorbereid was om te gaan vechten. Op 25 juli 2015 kwam een jongen van uw directie, Q. (...), met de mededeling dat hij van de directeur moest zeggen dat u zich moest klaarmaken en wapens moest halen om de 27e juli te vertrekken naar Anbar. U bent hierna naar de directeur gestapt en hebt tegen hem gezegd dat u weigerde te gaan. Hierop zei 'amid' M. (...) dat u verplicht was te gaan en bedreigde hij u met de dood indien u niet zou vertrekken. Nadat u hem had weggeduwd heeft u uw spullen, badges en autosleutels genomen en bent u vertrokken naar huis. 's Avonds belde M'. (...), een ambtenaar van de administratie, en zei hij dat u moest vertrekken omdat ze naar u zouden komen. U bent naar het huis van uw grootvader gegaan en ook uw broer is bij vrienden gaan onderduiken. In de tussentijd was het leger naar uw huis gekomen en hadden ze bij uw moeder naar u en uw broer gevraagd. In totaal zijn ze vier à vijf keer bij uw moeder langs gekomen. Enkel de eerste keer waren het mensen van het leger, alle andere bezoeken waren van militieleden van Asaib Ahl al-Haqq, uw naam werd immers doorgegeven aan deze militia. De dag na uw bedreiging bent u naar uw vriend R. (...) in de Palestinastraat gegaan, waar u ondergedoken bleef tot de dag van uw vertrek uit Irak.

Op 4 augustus 2015 vertrok u uit Irak en vloog u met uw eigen paspoort van Bagdad naar Istanbul, Turkije. Van daar reisde u verder naar Griekenland om vervolgens via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland in België aan te komen. U kwam hier aan op 27 augustus 2015 en de volgende dag diende u een asielaanvraag in.

Ook na uw vertrek uit Irak zijn de militieleden nog bij uw moeder langsgekomen op zoek naar u. Het laatste bezoek dateert van ongeveer twee weken vóór het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) en toen uw moeder zei dat u in het buitenland zat werd zij geslagen. Omdat u uw legerdienst op een onwettige wijze verlaten hebt, vreest u in Irak ook een veroordeling en gevangenisstraf omwille van desertie.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten voor: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, een kopie van de woonkaart van uw moeder, een kopie van uw rantsoenkaart, uw kieskaart, een kopie van uw badge bij de antiterreureenheid (CTS), een kopie van uw badge van de Groene Zone, een kopie van uw badge van het leger, een kopie van uw aanwervingsbewijs bij het leger, een aangifte bij de politie van het verlies van uw bijlage 26, een certificaat van uw studies, een kopie van de overlijdensakte van uw vader, een kopie van het bewijs van uw DHL-postverzending en uw paspoort.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst rijzen er twijfels bij uw tewerkstelling bij het leger. Zo dient er te worden vastgesteld dat er een frappante discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ)) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel verklaarde dat u verplicht werd bij het leger te gaan en ze u of uw broer zouden nemen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u zich vrijwillig bij het leger aangesloten heeft ter bescherming van uw familie en u zelf smeergeld betaald heeft om in het leger binnen te geraken (CGVS, pg. 10). Daarenboven geeft u ook tegenstrijdige verklaringen over het begin van uw tewerkstelling bij het leger. Zo verklaart u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS dat u vanaf begin 2011 voor het leger werkte (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS aanhaalt dat u pas vanaf eind 2011 voor het leger werkte (CGVS, pg. 10). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw militaire dienst.

Verder valt ook op dat u geen originele documenten kan voorleggen ter staving van uw werkzaamheden bij het leger. Hoewel u drie badges en een aanwervingsbewijs voorlegt, dient hierbij opgemerkt te worden dat het géén originele stukken, maar enkel kopieën betreft. Daar het enkel gaat om makkelijk te manipuleren kopieën kan de authenticiteit en herkomst ervan niet worden nagegaan, dergelijke documenten kunnen immers door om het even wie, waar en wanneer opgemaakt zijn en aldus dragen deze documenten geen enkele bewijswaarde. Daarenboven vallen er ook enkele eigenaardigheden waar te nemen betreffende de inhoud van de door u voorgelegde badges (in kopie). Vooreerst valt er op de badge van de 'Green Zone' een Engelstalige schrijffout waar te nemen. Zo staat er geschreven 'Security Clearens', terwijl het correct Engelstalig woord 'Security Clearance' hoort te zijn. Dat er een dermate opvallende schrijffout op uw officiële badge voor de Groene Zone staat is wel zeer bevreemdend, deze badge zou volgens u immers door de Amerikanen afgeleverd zijn (CGVS, pg. 15). Hiernaast is het ook opvallend dat er op uw badges verschillende bloedgroepentypes vermeld staan, zo staat er op uw badge van de Counter Terrorism Service dat uw bloedgroep 'O+' is, terwijl op uw militaire badge 'O-' aangegeven staat als bloedgroep. Bovenstaande elementen doen twifelen aan de authenticiteit van de door u voorgelegde documenten. De twijfels die er bestaan rond de authenticiteit van uw documenten worden bovendien versterkt door het feit dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (zie Landeninformatie CGVS "COI Focus Irak: Corruptie en documentenfraude", toegevoegd aan de blauwe map van het administratief dossier CGVS).

Het bovenstaande in acht genomen, moet worden geconcludeerd dat aan uw verklaringen over uw tewerkstelling bij het leger, en meer specifiek bij de technische dienst van de antiterreureenheid, weinig geloof gehecht kan worden. Gezien de problemen die u aanhaalt voor uw vertrek uit Irak enkel voortkomen uit uw werkzaamheden bij het leger, ondergraaft deze conclusie al in grote mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ook ondermijnt wordt door tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen. Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat er een grote discrepantie valt op te merken tussen uw verklaringen bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van de Dienst Vreemdelingenzaken) en de verklaringen die u tijdens het gehoor op het CGVS heeft afgelegd. Waar u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS enkel verklaarde dat u problemen had binnen het leger en dat er nog steeds mensen van het leger naar uw huis komen (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), beweert u tijdens het gehoor op het CGVS dat u problemen had binnen het leger én met de militie Asaib Ahl al-Haqq omdat uw bevelhebber, 'amid' M. A. (...), tot Asaib Ahl al-Haqq behoort (CGVS, pg. 19-20). Ook haalt u aan dat het leger slechts één keer bij u thuis geweest is, nl. op 25 juli 2015, en dat het de andere keren telkens militieleden van Asaib Ahl al-Haq waren (CGVS, pg. 23). Het lidmaatschap van Asaib Ahl al-Haq van 'amid' M. A. (...) en de acties van Asaib Ahl al-Haq vormen echter een cruciaal element in uw asielrelaas, het is dan ook heel frappant dat u bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS met geen woord rept over deze militie noch over de link van uw militair overste met deze militie. Hiermee geconfronteerd beweert u dat u het bij de DVZ van de interviewer van dienst kort moest houden, u enkel de hoofdlijnen kon geven en dat de tolk fouten maakte (CGVS, pg. 20). Bij het invullen van de Vragenlijst van het CGVS heeft u echter duidelijk de mogelijkheid gekregen om uw problemen binnen het leger aan te halen, het is echter weinig waarschijnlijk dat u op dat ogenblik niet de kans kreeg om een essentieel element als de betrokkenheid van de militie Asaib Ahl al-Haqq, al was het maar zeer kort, te vermelden. Daarenboven is het onbegrijpelijk dat u tijdens het invullen van de Vragenlijst van het CGVS aanhaalde dat het leger nog steeds naar uw huis komt (zie Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), terwijl u tijdens het gehoor op het CGVS duidelijk stelt dat het leger enkel de eerste keer gekomen was en nadien telkens militieleden van Asaib Ahl al-Haqq kwamen (CGVS, pg. 23). Gezien uw uitleg - nl. dat u enkel de hoofdpunten mocht vermelden - absoluut niet kan overtuigen moet men concluderen dat u doelbewust uw relaas aanpaste om het CGVS te misleiden over uw problemen in Irak. De verklaringen die u na bovengenoemde confrontatie aflegde waren dan ook niet van die aard dat zij uw geloofwaardigheid konden herstellen, wel integendeel. In dit verband dient er bovendien gewezen te worden op het feit dat uw eerdere verklaringen bij de DVZ werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig was en dat u zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze u bij de DVZ na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen.

Hiernaast verklaart u ook dat de milities naar uw broer vragen wanneer ze bij u thuis op bezoek komen, uw broer vanaf het moment dat u werd bedreigd niet meer thuis in de wijk Adhamiya Raghba Khatoun, maar bij vrienden in de wijken Jihad en Ameriyah verblijft en hij niet meer naar huis durft te gaan omdat hij bang is dat hem iets zou overkomen omwille van u (CGVS, pg. 5 en 23-24). Er kan echter weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen over het verblijf en de vrees van uw broer. Hoewel u beweert dat uw broer niet meer naar jullie huis durft terug te keren, is het opvallend dat uw DHL-post nèt verzonden is door uw broer vanuit Adhamiya-Raghba Khatoun, de wijk waar jullie huis gevestigd is.

Daarenboven zijn uw verklaringen over uw broer ook in strijd met de informatie die op uw broer zijn Facebookprofiel teruggevonden kon worden. Tijdens het gehoor op het CGVS had u immers uw telefoonnummer gegeven, waardoor uw Facebookpagina teruggevonden kon worden en waarna ook het Facebookprofiel van uw broer teruggevonden kon worden (zie kopie-Facebookpagina's toegevoegd aan de blauwe map in het administratief dossier). Hoewel u beweert dat uw broer sinds uw bedreiging bij vrienden verblijft en schrik heeft dat er hem iets zou overkomen omwille van uw problemen, is het opmerkelijk dat uit het Facebookprofiel van uw broer H. (...), dat voor iedereen zichtbaar is, blijkt dat uw broer zijn dagelijks leven in Bagdad gewoon kon verderzetten. Zo postte uw broer sinds juli 2015 nog verschillende berichten op zijn Facebookpagina waaruit blijkt dat hij nog steeds naar de wijk Al-Adhamiya kan gaan en hij sinds uw bedreiging zonder problemen winkels en restaurants kan bezoeken. Zo checkte hij zich reeds op 30 juli 2015, nauwelijks vijf dagen na uw bedreiging en op een moment dat hij reeds uit schrik bij zijn vrienden zou verblijven, in in een restaurant in Bagdad. De vaststelling dat uw broer zijn activiteiten ongestoord kon voortzetten en de activiteiten op zijn Facebookprofiel openbaar maakte, staat haaks op uw verklaringen over de vrees die uw broer zou hebben als gevolg van uw problemen. Uw verklaringen over uw broer kunnen dan ook geenszins als geloofwaardig worden beschouwd en doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas, aangezien u beiden met elkaar verbindt.

Bovenstaande bevindingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat er onvoldoende geloof gehecht kan worden aan de door u ingeroepen asielmotieven. Gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dient besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De overige door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet in positieve zin ombuigen. Deze tonen immers enkel uw identiteit, herkomst en studies aan, elementen die momenteel niet in twijfel worden getrokken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK - Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para. 69).

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij

wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in

Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen

hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van "de beginselen van behoorlijk bestuur, i.c. zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel".

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij betreffende de vastgestelde discrepantie in haar verklaringen over haar tewerkstelling bij het leger opmerkt dat zij eigenlijk verplicht werd om zich bij het leger aan te sluiten omdat men anders haar familie zou lastig vallen en dat zij zich dan ook vrijwillig aangeboden heeft, stelt de Raad vast dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk verklaarde dat zij verplicht werd om bij het leger te gaan (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Deze verklaring valt geenszins te verenigen met haar latere verklaring op het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat zij volledig uit vrije wil bij het leger is gegaan, dit teneinde haar familie te kunnen beschermen, en dat zij hiertoe zelfs smeergeld betaalde (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2016, p. 10).

2.2.4. Daar waar verzoekende partij aangaande de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen over het begin van haar tewerkstelling bij het leger oppert dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar niet goed verstaan heeft en dat verkeerdelijk werd genoteerd dat zij vanaf begin 2011 voor het leger werkte, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat haar verklaringen hierover verkeerd werden genoteerd bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Immers werden haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar achteraf nog voorgelezen in het Arabisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14, vragenlijst CGVS, p. 2). Op het Commissariaat-generaal bevestigde zij bovendien dat haar verklaringen aan haar werden voorgelezen en stelde zij dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2016, p. 3). De bewering dat de tolk haar verkeerd had verstaan en dat haar verklaring verkeerd genoteerd werd is dan ook allesbehalve overtuigend.

2.2.5.1. Inzake de opmerking van verwerende partij dat verzoekende partij geen originele documenten kan voorleggen ter staving van haar werkzaamheden bij het leger, voert verzoekende partij aan dat zij snel haar land van herkomst heeft moeten verlaten, waardoor zij niet in de mogelijkheid was om nog alle

documenten te verzamelen die haar asielrelaas konden staven. Zij heeft deze documenten dan ook pas later doorgestuurd gekregen. Verzoekende partij meent dat men haar *“niet zomaar ongeloofwaardig (kan) achten enkel en alleen omdat hij als vluchteling niet in de mogelijkheid was om al zijn originele documenten te verzamelen”* en dat bovendien *“nergens geschreven (staat) dat kopies automatisch als ongeloofwaardig dienen te worden beschouwd”*. Verder stelt verzoekende partij in verband met de verschillende bloedgroeytypes op haar badges nog dat men in Irak geen medische kaart als bewijs van bloedgroep bezit. Als men een bloedgroeytype moet vermelden op een badge, zet men er gewoon één op. Wat betreft de Engelstalige schrijffout op haar badge, oppert verzoekende partij dat een schrijffout door de opsteller van de badge haar niet verweten kan worden. Ten slotte acht verzoekende partij het nog zeer kort door de bocht dat verwerende partij stelt dat gezien er in Irak op grote schaal wordt gefraudeerd, de bewijswaarde van de stukken die verzoekende partij bijbrengt hoe dan ook relatief is. Immers maakt dit het onmogelijk voor vluchtelingen uit Irak om hun asielrelaas aan te tonen aan de hand van documenten. Enerzijds wordt haar verweten geen originele documenten te kunnen voorleggen, anderzijds wordt gesteld dat de bewijswaarde van documenten uit Irak hoe dan ook relatief is.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat van haar geenszins verwacht wordt dat zij bij haar vlucht alle documenten die haar asielrelaas konden staven verzameld zou hebben. Uit haar verklaringen blijkt evenwel dat zij in de mogelijkheid is om (originele) documenten over te laten komen vanuit Irak (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2016, p. 16), waardoor redelijkerwijs van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij van haar tewerkstelling bij het leger originele documenten zou kunnen bijbrengen. Zij slaagt er daarentegen echter slechts in fotokopies neer te leggen. De Raad merkt evenwel op dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagmaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Dat geen enkele bewijswaarde aan deze documenten kan worden gehecht, blijkt bovendien tevens uit de door verwerende partij vastgestelde eigenaardigheden betreffende de inhoud van de door verzoekende partij voorgelegde badges (in kopie), met name een Engelstalige schrijffout op één van de badges en het gegeven dat op de badges verschillende bloedgroeytypes vermeld staan. Van een identificatiebadge voor de *Green Zone*, volgens verzoekende partij door de Amerikanen afgeleverd, kan verwacht worden dat ze in correct taalgebruik is opgesteld en dat de gegevens die erop staan kloppen. Dat men er gewoon een willekeurig bloedgroeytype zou opzetten, zoals verzoekende partij beweert, is geenszins aannemelijk. Dat aan deze fotokopies met duidelijke vormgebreken geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend geldt des te meer nu uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Irak als daarbuiten, aangekocht kunnen worden (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1).

2.2.6.1. Voorts betoogt verzoekende partij dat *“de zogenaamde tegenstrijdigheden in het dossier van verzoeker tevens niet worden hard gemaakt”* en dat *“deze absoluut niet van die aard (zijn) dat het de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker aantast”*. Verzoekende partij benadrukt dat zij het tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te houden daar het slechts een voorafgaand interview betrof. Het is dan ook niet onlogisch dat kleine details in haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeenkomen met haar uitgebreidere verklaringen op het Commissariaat-generaal of dat bepaalde zaken niet werden genoteerd.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in bovenstaande argumentatie deels de op het Commissariaat-generaal verschaftte uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat de verklaring van verzoekende partij dat zij het tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te houden niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor de discrepantie tussen haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaringen op het Commissariaat-generaal over de problemen die zij zou hebben binnen het leger en met de militie *Asaib Ahl al-Haq* (AAH). Door verwerende partij wordt er dienaangaande terecht op gewezen dat verzoekende partij bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS duidelijk de mogelijkheid heeft gekregen om haar problemen binnen het leger aan te halen, waardoor het dan ook weinig waarschijnlijk is dat zij op dat ogenblik niet de kans kreeg om een essentieel element als de betrokkenheid van de militie AAH, al was het maar zeer kort, te vermelden. Tevens wordt door verwerende partij opgemerkt dat het daarenboven onbegrijpelijk is dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken aanhaalde dat het leger nog steeds naar haar huis komt, terwijl zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal duidelijk stelt dat het leger enkel de eerste keer gekomen was en nadien telkens militieleden van AAH kwamen. Ten slotte wordt er door verwerende partij nog op

gewezen dat de verklaringen van verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken werden afgenomen met een tolk die het Arabisch machtig was en dat verzoekende partij zich akkoord verklaarde met deze verklaringen nadat ze haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken na afloop ter goedkeuring werden voorgelezen. Het louter herhalen van dezelfde uitleg, namelijk dat zij het bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort diende te houden, biedt derhalve geen soelaas.

2.2.7.1. Verder meent verzoekende partij nog dat wat haar broer in Bagdad doet, niets met haar asielrelaas te maken heeft. Waar verwerende partij bovendien verwijst naar het facebookprofiel van haar broer, bemerkt verzoekende partij dat *“in de huidige technologie niet alles zomaar kan worden overgenomen van hetgeen op een facebook-profiel wordt geplaatst”* en dat *“men niet zomaar conclusies (kan) trekken uit een ander zijn profiel en dit gebruiken om het asielrelaas van verzoeker als ongeloofwaardig te bestempelen”*.

2.2.7.2. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij aangaf dat ook haar broer in de problemen is gekomen omwille van haar. Zo verklaarde zij dat de milities naar haar broer vragen wanneer ze bij haar thuis op bezoek komen, dat haar broer vanaf het moment dat zij werd bedreigd niet meer thuis in de wijk *Adhamiya Raghba Khatoun*, maar bij vrienden in de wijken *Jihad* en *Ameriyah* verblijft en hij niet meer naar huis durft te gaan omdat hij bang is dat hem iets zou overkomen omwille van verzoekende partij. De geloofwaardigheid van deze verklaringen over het verblijf en de vrees van haar broer wordt geheel ondermijnd door de vaststelling dat haar DHL-post net verzonden werd door haar broer vanuit *Adhamiya-Raghba Khatoun*, de wijk waar hun huis gevestigd is, en verder uit het facebookprofiel van haar broer blijkt dat haar broer zijn dagelijks leven in Bagdad gewoon kon verderzetten, hij nog steeds naar de wijk *Al-Adhamiya* kan gaan en hij sinds de beweerde bedreiging ten aanzien van verzoekende partij zonder problemen winkels en restaurants kan bezoeken, hetgeen haaks staat op de verklaringen van verzoekende partij over de vrees die haar broer zou hebben als gevolg van haar problemen.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift nog twee documenten voegt waaruit zou blijken dat haar wel degelijk een gevangenisstraf staat te wachten omwille van desertie, met name een veroordeling door *“the first president of the court martial”* (bijlage 3) en een arrestatiebevel (bijlage 4), wijst de Raad er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven betreffen het slechts fotokopieën waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624).

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 5) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico

loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 5) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel

risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 7)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 5 en 6) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de

informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De verschillende recente (zware) aanslagen en andere geweldsincidenten in Bagdad tijdens de periode begin 2016-juli 2016 en de cijfers omtrent het aantal burgerslachtoffers die hierbij vielen – dewelke blijken uit de door verzoekende partij aangebrachte informatie (bijlagen 5 en 6 van het verzoekschrift) – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift oppert dat het openbare leven in Bagdad wel degelijk volledig stilligt, stelt de Raad vast dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

Verder is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 165 615 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 *in casu* niet dienstig is, daar voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie. De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 12 en 13), en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 20 mei 2016 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. R. VAN DAMME,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT